

Bu Yangın Nasıl Söner

– mehmet-cemal · 04 Mayıs 2011

- Öyle anlar ve öyle zamanlarımız vardır ki, bu an ve bu zamanlarımızın bazı dönemleri, kendi kendimizle hesaplaşma zamanlarımızdır.

Bunun muhasebesini, zaman ve zemin gözetmeden yapabiliriz...

Elbette ki bunu yapabilmek, o noktadan sonra önümüze serilecek tüm dünya varlığını elimizin tersiyle bir kenara itip gerçekleri irdelemek ise, bir cesaret işidir... İşte böylesi zamanlarda, böylesi bir tavrı sergilemek, yerine göre erdemdir, yerine göre de, onur ve gururla abidemi bir duruşu sergilemek ve cümle onursuzlukların üzerine basıp geçmek demektir...

İşte o noktada, belki bir hayatın özünü, belki bir ihanet veya nankörlükler toplamını cem eder, özümüzle hesaplaşmayı de başlatırız o zamanlarda.

...

İster gördüğümüz vefasızlıklarda, ister yaşadığımız ihanetlerde ve isterse, insan olarak bizlere gösterilen nankörlüklerde...

...

İşte böylesi zamanlar, çaresiz olduğumuz kadar, çaresizlikler karşısında, onurluca dikiliş ve gururluca ilerleyiş zamanlarıdır.

...

Önemli olan ise, yaşanan gerçekleri onursuz ortamların uzağında, onurluca aktarabilmek ve onurluca haykırmaktır...

BU YANGIN NASIL SÖNER?

Ankara'da Emek'te, Emek'te "Halil İbrahim Sofrası"nda- yım...

...

Türkü Baba Fatih'in, acılı bir ezgisi çınlıyor kulaklarımda; "Yiğidi Gül Ağlatır, Gam Öldürür" diye.

Sonra, can dost Ömer Lütfü Mete'nin dizeleri; "Nice namert ava çıksa, tuzak kursa, pusu atsa, yiğidi çökert- mez kahr..."

...

Kurtlar ölünce, meydan çakallara kaldı...

Her tarafı pislik ve ihanet içinde kalan bir ülkenin, halâ da ayakta kalma nedenleri varsa, "yüreği mangal gibi olan deli yü- reklerin sayesinde" diye düşünüyorum.

Sırtlan çukurundan ise, hep uzak durdum...

Yaralı sırtlana, dokunmak olmazdı zinhar.

...

Ben, "Halil İbrahim Sofrası"nda, şark köşesindeyim.
Çakalla da işim olmadı, itlerle de...

...

Oturduğum yerde Urfa kilimleri, karşı duvarda Bingöl heybe-
leri var.
Ve garson sorar;
"Ne emrederdiniz?..."
- ?

Dalıp dalıp gidiyorum dumanlarda...
Ülke nimetlerini, kendi çıkarları için seferber edenler geliyor aklıma sersefil.
Sonra aç, hasta ve umutsuz insanlar...
Bir yanda umut ederek bir yerde suskunca bekleyenler, bir di-
ğer yanda umutla bekleyenler için
birini sırtlayıp bir yere taşıyan-
lar.

Bir yanda terör, bir yanda paramparça edilmek korkusunu ya-
şayan ceylânlar...
Ve bir köşede, dişlerini bileyip duran, o itten de uğursuz sırt-
lanlar...

...

Bir yanda küpünü doldurmak için orta yerlerde fink atanlar, bir yanda ülke sorunlarına kafa
yoranlar...

Bir yanda haramzadelerin akladığı yüz karası paralar, bir diğ er yanda ise, haramzadelere hesap
sorarken, üç satırlık yazıları karşı-
lığında kan kusturanlar.

Her köşe başında bir zorba ve ulu orta yerlerde çoğalıp üreyen çıyanlar...

...

Güneş doğuyor, güneş batıyor.
Düşünmek bile canımı sıkıyor.
Boş veriyorum...

...

Dün gece, ayışığında ısıttığım ellerim üşüyor.

Yüreğim gibi...

Dost yüzlü kahpelerin, buzdağı soğukluğunda üşümüştü yüre-
ğim...Ve ömrümce ilk kez
görmüştüm.

Ağlayarak uçuyordu, huzurun sembolü bir güvercin.

Ağlamayı, güvercinlerden öğrendi gözlerim... Ki ağlarken uta-
nıyorum...

...

Nefretim var alçaklıklara, ihanete ve kalleşliklere.

Nefretim var kahpeliklere...

...

Artık kimse mertçe dövüşmüyor. Kimse dürüstçe konuşmuyor.

Politik demeçler bile, kahpelik kokuyor!

...

Erkeklik ise, özgün şarkılardaki gibi; "Ne Kadar Şerefsiz Olur- san, O Kadar İyi..."

...

Yazmıyorsa kitabında böylesi bir anlayış ve okumamışsan kitap- larından böylesi kültürü, çekerim cümle namert sofrasından elimi.

Dönekliğin çağında, alçaklık zamanında olmak, titretir bedeni- mi...

Ve yüreğim ocak...

Bir yangın ki yüreğimde, ne yana gitsem sönmüyor...

Bir saman yığını ki yanıyor âlev âlev içinde, ne yapsam küllen- miyor.

...

"Yiğitler ölümü, bu denli kahpeliklerde hak etmemişse bile, ölüm yine de çaredir."

Tek ölüm kirli olmaz... Ve insan, yeter ki istesin.

Yer seçmesi de, bulması da zor olmaz.

...

"Hey! Arkadaş!... Ölüm ne gün içindir?" diye bir şeyler karalamı- şım bir yerlere.

Niyedir? Niçindir? Bilemem..

...

Garson yanibaşımda... Ve çevremde insanlar.

Huzurlu-huzursuz, mutlumutsuz insanlar... Onlar, dörtbir yanım- da.

...

Önce; "Bir içli köfte!" diyorum... Kesmeyeceğini biliyor ve dal- gın bir haleti ruhiye içinde, "acı acıyı, su sancıyı keser" sözüne biat etmişlikle; "Ve bir de yanibaşında, isotun en zehri acısıyla yoğrulmuş çiğköfte!..."

Yüreğimin yangını, devam ediyor.

- "Yüreğim yanıyor ey dost! Buz kesmiş bir ayanı, yanından sa- kın eksiltme!..."

...

Dağlara serilen sevdaları, sevdalarda harcanan canları hatırlıyo- rum...

Ve bu ülke uğruna, bir lokma ekmeğe hasret hapisanesinde, ülkesi uğruna yazarları...

Sonra içimde bir yangın...

Oraları özlüyorum...

O sevda dokulu, kan ve barut kokulu mekânları..

Malatya'da erguvanları, Elâzığ'da Fırat'ları, Bingöl'de dert yama- lı dağları hatırlıyorum.

Bir de, Urfa'da yakılan uzun havaları, Bitlis'teki o imansız tipileri ve o insafsız boranları...

...

Sonra, Samsun geliyor aklıma...

Karadeniz'in deli-boran dlagalarını hatırlıyorum.

O deli-boran dalgalar ki, sahillerinde durulurdu Samsun'un... Ok- şanmaya muhtaç bir kedi misali...

Deli yürek sevenini, dizine yatırıp dizginleyen bir gelin gibi... Sevda yüklü bir kızın, sevdalısını dizinde dizginlediği gibi...

...

Diyarbakır'da, her hanesi "şark odalı" evler, yine orda duruyor mu, bilemem...

...

- "Hey garson! Bir de Topal Kenan'ı getir!" diyeceğim ama, utanı- yorum.

Gittiği yerin, dönülmeyecek yer olduğunu hatırlıyorum...

...

Gözlerimi duman kaplıyor.

Ve Fatiha'yla anıyorum topraktan gelip de, tekrar toprakla bulu- şanları...

Sonra yürek yangınıma dönüyorum, bir kenarda bırakarak geldi- ğimiz yere gideceğimiz zamanları...

...

Yüreğim yanıyor.

Hayâller girdabında, düşler çıkmazındayım.

Ve bir de ihanet anaforunun, bir çıkmaz sokağında...

...

Vefayı arıyorum.

Bulamıyorum...

...

Sınırsız ihanetler görmüş, kalleşlik ve şerefsizliklerde tüketilmi- şim.

Kahpe ellerce satılmış, namert yüreklerce harcanmışım...

Ölümlerden dönmüş, onursuzlar cephesinde onurluca yaşamışım.

Dost yüzlü alçaların ihanetinde tükenirken ulu orta, tekrar ölümler aramışım.

Teselli diyerek; trklere sığınmış, şiirlerle dert blşmşm.
Ben; dost bildiđim alaklardan rkmřm...

...

- "Hey dost! Yangını nasıl sndrrsn?!"

-?!...

...

- "Yangını, ateşle sndrrsn...

Kocaman bir yangın...

Yanması gereken ne varsa, yakarsın. Her şey, o anda biter!..."

Mehmet Cemal SAYDAM